

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 48

Den 25 Nov.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.

1928

Det nya förbundet.

Jer. 31: 31—34.

Med svidande hjärta iakttog Jeremia, hur hans folk som han så högt älskade bröt förbundet med Herren. När han blickade tillbaka på Israels historia, såg han, hur trofast Herren handlat mot sitt folk. Han hade kavat deras fiender, förlossat dem ur trældom och banat väg för dem genom öknarna. Ja, han hade låtit dem taga i besittning det rika och fruktbara land som han lovat deras fäder.

Profeten led i djupet av sin själ, då han såg, hur toltet bröt det förbund, som Herren ingått med deras fäder, när han med hög och mäktig hand förde dem ut ur Egyptens land. Vid Sinai och Sikem hade de lovat Herren trohet. Honom skulle de tjäna, och hans lag skulle de hålla. Men löftena glömdes så snart och lagen höllo de icke.

Såsom mor och far sörja, när deras barn icke vilja lyda dem och utföra deras befallningar, så sörjde Herren över sitt avfälliga folk, emedan han så oändligt älskade det. Såsom en moder vårdar sig om sitt barn, så hade Herren vårdat sig om Israel. Men glömsk av alla välgärningar

går det sin egen väg bort från Gud. Det smärtade honom, och han klagade över sitt folks ohörsamhet.

Med eder unga vill Herren också ingå förbund. Han vill äga edra hjärtan och leda eder på sanningens och rättfärdighetens stig. I trofasthet vill han skydda och bevara eder för frestelserna i världen. Lyckliga äro de barn och den ungdom, som låter Herren ingå förbund med sig och som med trofasta hjärtan hålla detta förbund. Deras fröjd skall bliva stor, och de skola bliva till välsignelse för andra. Ingen lycka kan vara större än den, att ifrån ungdomens dagar få viga sitt liv i Herrens tjänst.

Det var detta Israels barn glömde, när de började tjäna främmande gudar. Vilken hög och härlig ställning skulle icke detta begåvade folk intagit i världen, om det aldrig brutit förbundet med Herren. Då hade Herrens välsignelse i strömmar flödat ned över dem. Men i stället för att välsigna dem, måste han aga dem för deras trolöshet.

Men deras trolöshet kunde dock

icke rubba Guds trofasthet. Han gör allt för att en gång föra dem till rätta. Och det kommer en dag, då det avfälliga Israel skall vända sig till Herren och sträcka sina händer efter honom, som fäderna lämnade. På den dagen skall Herren ingå ett nytt förbund med dem, och då skall Israel jubla, när Herren på nytt får välsigna dem. Då skall Herrens kunskap bland dem vara stor, ty med stor iver skola de rannsaka skrifterna.

Det bliver en härlig tid för Israel. Både unga och gamla skola känna Herren och sin lag skall han lägga i deras bröst. Deras missgärning skall han förlåta och deras synd skall han icke mer komma i håg. Och det nya förbund, som Herren ingår med dem, skola de icke bryta.

Här se vi Guds kärlek och trofasthet uppenbara sig gent emot Israel. Såsom han handlar mot Israel, handlar han mot alla. Har du brutit förbundet med honom, kom ihåg att han vill ingå ett nytt förbund med dig, ty han vill frälsa dig.

A. Walder.

Seger i döden.

(Forts. fr. n:r 47.)

Ett par dagar därefter väntade dem emellertid ett prov av svåraste art. Flavius, Perpetuas make, som varit borta över ett år, kom hem för att besöka de sina, innan han begav sig ut på ett nytt uppdrag i kejsarens tjänst.

Man kan lätt tänka sig hans bestörtning och sorg, när han fann, att hans hustru och enda son voro bortförda till det gräsliga Mamertinska fängelset, anklagade för att ha slutit sig till kristianernas föraktade hop. Han skyndade genast till fängelset och bad dem under tårar, att de skulle skona honom från en sådan

skam och rädda sina egna liv genom att offra till kejsarens förfäder. Det var en svår stund för de båda kristna att se sin make och fader försänkt i sorg. Hur gärna skulle de icke ha velat trösta honom men då de talade om Kristus, förklarade han, att han inte ville höra ett ord vidare om denna sekt, som störtat hans familj i elände. Därmed gick han.

III.

Skaror av festklädda människor syntes en vecka därefter begiva sig till Colosseum, Roms väldiga amfiter,

där kejsar Nero anordnat storartade skådespel till det romerska folkets förlustelse. De ändlösa åskådarraderna fyllas av män och kvinnor, som livligt samspråka om det nöje, som väntar dem. Det såges, att en extra sevärdhet skall förekomma i dag, i det en grupp av de förhatliga kristianerna komme att offras åt de vilda djuren.

Nu ljuda smattrande trumpetsignaler, och företrädd av en trupp vitklädda ynglingar, som blåsa i silvertrumpeter, föres Nero i guldsmidd bärstol till den kejsarliga tribunen. Här reser han sig upp, en gyllene lagerkrans skimrar i hans lockar, en purpurbrämad, juvelströdd toga omsluter hans gestalt. Han mottager med ett nådigt leende folkets hyllning.

Arenans vita sand glänser i det intensiva solljuset. En hornsignal ljuder, ett par valvdörrar öppnas, och en skara män med röda gördlar och blixtrande svärd marscherar fram mitt för Neros plats. Här böja de knä och ropa med hög röst:

— Hell dig Caesar, de åt döden vigde hälsa dig!

Det är gladiatorerna. Nu ställa de upp sig, och en fruktansvärd kamp börjar, en kamp på liv och död. Snart färgas den vita sanden röd av blod. De två tappraste benådas av Nero, som kastar till dem var sitt gyllene armband. De övriga bäras bort som lik.

In komma nu slavar, som strö ny sand på arenan och kratta den jämn. Under tiden bäras vindruvor och andra förfriskningar omkring bland åskådarna. Nästa numret på programmet utgöres av en kamp mellan elefanter och tigrar. Järndörrarna till vilddjurens burar gnissla. Först komma fyra elefanter med klumpiga tunga rörelser klivande in på arenan. Så höres ett doft rytande, och en skara tigrar, som blivit ännu vildare av svält, störta ut och rusa emot elefan-

terna, som frusta av ilska, då de känna tigrarnas klor. Åskådarna följa med andlös spänning djurens kamp.

Under tiden sitta de kristna fångarna, tre kvinnor och fyra män, bland dem Perpetua och Julius, i ett av fängelserummen mitt emot vilddjurens burar och vänta på martyrdöden. Diakonen, som givit dem undervisning i kristendomens sanningar, är själv med bland de fångna och talar tröstens ord till dem:

”Denna tidens lidanden äro att räkna såsom ett intet mot den härlighet, som på eder skall uppenbaras”, säger han till sist med mild och klar stämma, och tillsammans bedja de om kraft att härda ut intill döden för att få mottaga livets krona. Med stärkt mod resa de sig och stämma upp en lovsång. Då öppnas dörren till fängelset, och en högrest man med befallande hållning träder in. Det är Flavius.

— Jäg har kommit för att rädda eder, säger han. Perpetua, du min älskade hustru, och du min käre son, haven förbarmande med eder fader och vän! Dragen icke skam och nesa över mitt hus. Ännu är det tid, jag har bett kejsaren om nåd, om uppskov, och han svarade, att I ännu i denna stund kunnen rädda edra liv genom att kasta några rökelsekorn på altaret.

— Älskade make, du vet icke, vad du begär, svarade Perpetua mildt men bestämt. Några få korta ögonblick av lidande, och sedan skola vi vara i den himmelska staden i evig salighet och härlighet.

Flavius blev djupt gripen av dessa ord och av den ljusa frid, som präglade Perpetuas drag. Han hade räknat på att närheten av en så fasansfull död skulle ingiva henne fruktan och bringa henne att vackla, men varken hos henne eller sonen fanns ett spår av tvekan.

(Forts.)

När flyttfåglarna fara.

Där stodo små syskon hand i hand
och sågo mot himmel i aftonbrand.

Då blänkte där bländvita vingar mot
sky,
så högt över skogen, så långt ifrån by.

Ack, kunde de, kunde de följa få
den fågelskaran mot himmel blå!

Visst ville de lyfta förutan band
att skåda de härliga, ljusa land!

Men tungt trampar foten bland stoft
och grus, —
däruppe, däruppe är idel ljus!

Så spana vi alla och längta ibland
till klarare rymder och ljusare land.

Vi sett några lyftande vingepar,
och efter dem, efter dem, längtan drar.

Vi hört några toner från högre rymd
och speja, tills blicken blir trött och
skymd.

Det mörknar omkring oss på villsam
stråt,
och vi falla samman i sorg och gråt.

Och ändå, ja ändå, av längtan och tro
där bygges från jord och till himmel
en bro.

Och kärlek, Guds kärlek, skall bära
till sist
min själ in i ljuset, det tror jag för-
visst.

ELLA.

Två bilder från Indien.

Indien är det underbara sago-
landet och många slags
underliga människor finns
också där. Till de under-
liga människor, som vi ej äro vana
att se, höra de båda här avbildade
männen. Den första är en ormtjusare
från Ceylon. Ormtjusarna bära med
sig sina ormar i korgar eller lådor.
När de skola visa sina konster taga
de fram ormarna och låta dem fritt
slingra omkring på marken en stund

under det de noga följa ormens rö-
relser. När leken pågått en stund, tar
ägaren fram en flöjt eller pipa, ur
vilken han lockar allt annat än
vackra toner. Men ormarna tycka
om musiken och vrida sig i takt med
den. Ju vildare musikanten spelar,
ju vildare bli också ormarna i sina
rörelser. Slutligen gripas de i stjär-
ten och nedstoppas åter att ta sig en
välbehörlig vila efter den ansträn-
gande dansen.

Mannen på den andra bilden är en s. k. helig man. Sådana finns det gott om i Indien. De draga från tempel till tempel, från det ena heliga stället till det andra, tillbedja och offra. Överallt plåga de sig själva både genom långa fasta och på många andra sätt. Mannen på bilden sitter på en ställning försedd med långa vassa spikar, som sår hans kropp. Han är också tecknad med sin guds märke på pannan. Dessa heliga män leva av allmosor, som de få av pilgrimer och andra.

En helig man.

Varför plåga de sig på detta sätt? Jo, för att vinna frid i sitt arma fridlösa hjärta.

Tänk så lyckliga vi äro, som få gå direkt till Herren Jesus, Fridsfursten, som sade: "Min frid giver jag eder."

Om vi rätt förstode förmånen av att vara födda och fostrade i ett kristet land, så skulle vi dagligen tacka Gud därför. Och våra hjärtan skulle brinna av längtan efter att få bringa evangelium till dessa arma, som äro utan Gud och utan hopp i världen.

S. W.

Ormtjusare från Ceylon.

Marma söndagsskola.

November 1927.

De söndagsskolbarn med lärare, som härmed i "Barnavännen" presentera sig äro från det Marma, som är beläget vid Uppsala-Gävle järnväg 80,5 km. från Uppsala samt 30,5 km. till Gävle, med järnvägs- och poststation med samma namn. Invid Marma station med vackert läge intill Dalälven är ett mindre samhälle samt Marma skjutfält.

Sedan 40 à 50 år tillbaka har på platsen varit missionsverksamhet bedriven av Marma Missionsförening, som även understött söndagsskolverksamhet. De lärare, som först började söndagsskola, ha nu gått att av Her-

rens Jesus, barnens vän, mottaga den trogne tjänarens lön.

Den, som för en 30 år sedan förestod söndagsskolan var en "farbror", Erik Petter Westberg i Marmabyn. Sedan den tiden har undertecknad haft uppdraget och den ena årsklassen avlöst den andra till dess det kan sägas, att "söndagsskolbarnens", barn, med lärare, ovan angivna tid erhöi den bild fotografiet utvisar.

Å fotografiet synes interiör av missionshuset med talarestraden. Lärare äro från vänster till höger: P. Larsson, (Gunnar Olsson, organist, Joel Olsson), båda f. d. söndagsskolgossar, J. E. Lundgren (fst.), samt Gust.

Österberg, lärare för kretsen Nysäter—Nolsäter.

Barnen äro i ålder 3 å 4—12 å 14 år, flickor och gossar så som de här synas, (några frånvarande saknas å kortet). Samtliga bringa sin hjärtliga och varma hälsning till Barnvännens redaktion och särskilt till fru Signe

Walder, med tack för senaste besök och ett "Välkommen åter".

Dessutom en hälsning till alla Sverges barn och hem, som dessa enkla rader nå.

Enligt uppdrag

J. E. Lundgren.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 2 dec.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Fridsfurstens härold födes. Luk. 1:5—17, 59—66.

Minnesvers: Du skall gå framför Herren och bereda vägar för honom. Luk. 1:76 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Jesus in rider i Jerusalem. Matt. 21:1—16. Minnesvers: Se, din konung kommer till

dig; rättfärdig och segerrik är han. Sak. 9:9.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Salomo inviger templet. 1 Kon. 8:12—30. Minnesvers: Låt dina ögon vara öppna för din tjänares och ditt folk Israels bön, så att du hör dem i allt det, varom de åkalla dig. 1 Kon. 8:52.

Prisuppgifter.

N:r 17. Grönsaksgåta.

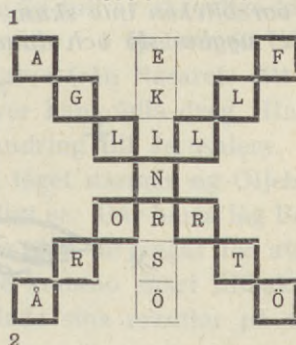
Tag en bokstav ur varje ord och bilda därav en ätlig växt.

- Rädisa
- Bondböna
- Dill
- Blomkål
- Selleri
- Tomat
- Sparris.

N:r 18. Bibelgåta.

Vad hette de två män, som vid hemkomsten från en upptäcksresa voro nära att bli stenade för sina medresandes feghets skull?

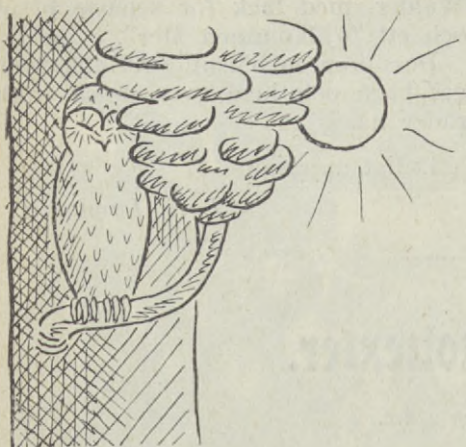
Prisuppgift N:r 19.

Placera bokstäverna så att de yttersta med spärrad stil betecknade raderna bilda n:r 1 uppifrån och ned, en tygsort, n:r 2 nedifrån och uppåt en ätlig växt.

De två vågräta 1) ett substantiv. 2) ett slags mynt.

Mittenraden: En blomma.

Ugglan sover på dagen.

Efter solnedgången. Ugglan på utkik.

Fru Ugгла.

I Ugglebo fru Ugгла bodde.
På dagen satt hon där och glodde
ibland med skumma ögon kring,
men hon såg ändå ingenting,
men mestadels så gott hon sov,
och därtill kan hon väl få lov!

Ty solen knappt kröp bortom skogen,
för'n ugglan var till utfärd mogen,
och vingarne hon lyfte tyst,
det hördes ej det minsta knyst,
och nu var blicken inte skum,
nu satt ej ugglan slö och dum.

Och stjärnorna på himlapellen,
som lyste vackert hela kvällen,
de fingo se hur ugglemor
att jaga möss och råttor for,
och hennes skrik ljud högt och gällt
utöver vida, mörka fält.

När dagen åter stilla grydde,
till Ugglebo fru Ugгла flydde,
nu var hon trött, nu var hon mätt.
— Nog har hon väl ett lustigt sätt!
Tänk, hennes ungar gå i säng,
just som du börjar dagens fläng!

ELLA.

Ugglan på jakt.